

Μνημόσυνο της Ευεργέτιδος του Ναού του πολιούχου της Βεροίας, μακαριστής Ευδοξίας Μαλακούση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 6 Απριλίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Οσίου Αντωνίου του Νέου, Πολιούχου Βεροίας.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, παρουσία τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, τελέστηκε το καθιερωμένο μνημόσυνο της μακαριστής μεγάλης ευεργέτιδος του Ιερού Ναού Ευδοξίας Μαλακούση, η οποία υπήρξε καθοριστική μορφή για την ανοικοδόμηση του Ιερού Ναού μετά την καταστροφική πυρκαγιά του 1898.

Η μακαριστή Ευδοξία Μαλακούση ανέλαβε τη δαπάνη για την ανέγερση του σημερινού ναού, ο οποίος εγκαινιάστηκε τον Σεπτέμβριο του 1904 από τον τότε

Μητροπολίτη Βεροίας και Ναούσης, Κωνστάντιο Ισαακίδη.

Παράλληλα, τελέστηκε το ετήσιο μνημόσυνο για τη Γενοκτονία του Θρακικού Ελληνισμού, το οποίο διοργάνωσε η Θρακική Εστία Βεροίας.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων κηρύττοντας τον θείο λόγο ανέφερε:

«Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἕαν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν». Στό διάστημα τοῦ τριετοῦς δημο-σίου βίου τοῦ Κυρίου μας πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τόν πλησία-σαν καί τοῦ ὑπέβαλαν διάφορα αἰτήματα. Καί Χριστός τά ἄκουε μέ συμπάθεια καί τά ἱκανοποιοῦσε. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, πολλές φορές παρό-τρυνε τούς μαθητές του νά ζητοῦν ἀπό τόν Θεό-Πατέρα ὅ,τι χρειάζονται καί τούς διαβεβαίωνε ὅτι Ἐκεῖνος γνωρίζει τίς ἀνάγκες τους καί μεριμνᾷ γιά αὐτές.

Ἡ περίπτωση ὅμως τῶν δύο μα-θη-τῶν τοῦ Κυρίου μας, τοῦ Ἰακώ-βου καί τοῦ Ἰωάννου, οἱ ὁποῖοι πλησίασαν, ὅπως ἀκούσαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, τόν Χριστό γιά νά ὑποβάλλουν τό αἶτημά τους, εἶναι διαφορετική. Ὁ Χριστός εἶχε μιλήσει πρὶν ἀπό λίγο στούς μαθητές του γιά ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νά τοῦ συμβοῦν, γιά ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νά ὑπομείνει τίς ἐπό-μενες ἡμέρες, ὥστε νά μήν ἐκπλαγοῦν, ὅταν θά τόν ἔβλεπαν νά πάσχει καί νά ὀδηγεῖται στόν θάνατο. Οἱ δύο ὅμως μαθητές μᾶλ-λον δέν τόν ἄκουαν ἢ δέν μπορού-σαν νά κατανοήσουν τό νόημα τῶν λόγων του. Μπορεῖ ἐνδεχομένως νά σκέφτηκαν ὅτι πρέπει νά προ-λά-βουν, πρὶν νά πεθάνει, ὅπως τούς εἶπε, νά ἀποκομίσουν ὡς μα-θη-τές του κάποιο μελλοντικό ὄφε-λος.

Γι' αὐτό καί, ὅταν τόν πλησιάζουν γιά νά διατυπώσουν τό αἶτημά τους, τό ἐκφράζουν κάπως ἐπιτα-κτι-κά. «Διδάσκαλε, θέλομεν», τοῦ λένε. Προβάλλουν τό θέλημά τους ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, ὅταν Ἐκεῖ-νος εἶχε θέσει τό δικό του θέλημα σέ δεύτερη μοίρα, ὑπακούοντας στό θέλημα τοῦ Πατέρα του. «Οὐ ζητῶ τό θέλημα τό ἐμόν ἀλλά τοῦ πέμψαντός με Πατρός», εἶχε πεῖ στούς μαθητές του.

Ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης ζητοῦν ὅμως ἐπίμονα τήν ἐκπλήρωση τοῦ θελήματός τους, καί μάλιστα χωρίς νά προσδιορίζουν ἄμεσα τί ἤθελαν: «θέλομεν ἵνα ὁ ἕαν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν». Θέ-λουμε αὐτό πού θά ζητήσουμε νά μᾶς τό κάνεις, νά μᾶς τό ἐκπλη-ρώσεις.

Ὑπερβολική ἢ ἀπαίτηση τῶν μα-θη-τῶν, οἱ ὁποῖοι θέλουν προκατα-βολικά τή δέσμευση τοῦ Διδασκά-λου τους γιά ὅ,τι ζητήσουν. Θεω-ροῦν ὅτι ἡ οἰκειότητα πού ἔχουν μέ τόν Ἰησοῦ τούς ἐπιτρέπει νά ζη-τή-σουν τά πάντα καί νά δοῦν ἐκπλη-ρούμενη τήν ἐπιθυμία τους. Ὅμως αὐτό δέν ἰσχύει. Ὁ Χριστός δέν εἶ-ναι, γιά νά ἱκανοποιεῖ τίς φιλοδο-ξίες καί τίς ματαιοδοξίες τῶν ἀν-θρώπων. Δέν εἶναι, γιά

νά ικανο-ποιεῖ τό θέλημά τους, ἀκόμη καί ἂν πρόκειται γιά κάτι ὑπερβο-λικό καί πολύ περισσότερο γιά κάτι πού δέν θά τοὺς ὠφελήσει ἀλλά θά τοὺς βλάψει.

Καί ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι παντο-γνώστης καί γνωρίζει ἀκόμη καί τοὺς πιό κρυφούς διαλογι-σμούς τῶν ἀνθρώπων, γνωρίζει αὐτό πού ζητοῦν οἱ δύο μαθητές καί γνωρίζει ὅτι ἡ ικανοποίηση ἑνός τέτοιου αἰτήματος εἶναι ἀδύνατη, ἐφόσον ὁ δίκαιος Θεός δέν μπορεῖ νά διαπράττει κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἀδικία, οὔτε μπο-ρεῖ νά προσφέρει τίς θέσεις δεξιὰ καί ἀριστερά τοῦ θρόνου του σέ ἀνθρώπους πού τίς ζητοῦν ἀπό φιλοδοξία.

Γι' αὐτό καί τοὺς ἐπιπλήττει. «Δέν γνωρίζετε τί ζητᾶτε», εἶναι ἡ ἄμε-ση ἀντίδρασή του. Τί ἔχουν κάνει γιά νά εἶναι ἄξιοι νά καθήσουν στά δεξιὰ καί στά ἀριστερά τοῦ θρόνου του; Τίποτε. Καί ἐπιπλέον δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει αὐτό πού ζητοῦν, ἀλλά καί οὔτε θυμοῦνται ὅτι ὁ Χριστός τοὺς εἶχε πεῖ «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί ταῦτα πάντα», ὅλα δηλαδή τὰ ὑλικά καί ἐγκόσμια, «προστεθήσε-ται ὑμῖν».

Οἱ δύο μαθητές βάζουν τό θέλημα καί τὴ φιλοδοξία τους πάνω ἀπὸ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πάνω ἀπὸ τὸν Διδάσκαλό τους, καί γι' αὐτό δέχο-νται καί τὴν ἐπίπληξή του «οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε».

Στό ταπεινό καί ὑλόφρον αὐτό αἶτημά τους λαμβάνουν τὴν ἀρνη-τική ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ, βρί-σκουν ὅμως συχνά ἐμᾶς συνοδοι-πόρους τους. Διότι πόσες φορές δέν στραφήκαμε πρὸς τὸν Θεό καί δέν τοῦ ζητήσαμε μάταια πράγματα, πού δέν θά μᾶς ἦταν ἀπαραίτητα καί δέν μᾶς ὠφελοῦσαν; Πόσες φορές μπορεῖ νά τοῦ ζητήσαμε ἀκό-μη καί κάτι πού θά ἔβλαπτε κάποιον συνάνθρωπό μας; Ἐνῶ ἀντίθετα πόσες φορές σκεφθήκαμε νά τοῦ ζητήσουμε κάτι ὠφέλιμο γιά τὴν ψυχὴ μας ἢ πολύ περισ-σό-τερο νά τοῦ ζητήσουμε συνει-δητά νά μᾶς χαρίσει τὴ βασιλεία του;

Τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνω-σμα μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία νά σκε-φθοῦμε ποιά εἶναι τὰ δικά μας αἰτήματα πρὸς τὸν Θεό καί μέ ποιόν τρόπο τὰ ὑποβάλλουμε. Ἄς σκεφθοῦμε τὴν ἀπάντηση τοῦ Χρι-στοῦ στοὺς δύο μαθητές του καί ἅς ἀναθεωρήσουμε τὴ στάση καί τὰ αἰτήματά μας, ὥστε ἀξιοποιώντας τὴν ἀγάπη του νά ἀξιωθοῦμε καί τῆς βασιλείας του.

Αὐτὴν εὐχόμεθα καί προσευχό-μεθα νά ἀπολαμβάνει καί ἡ μακα-ρι-στή εὐεργέτις τοῦ ναοῦ μας, τοῦ ναοῦ τοῦ πολιούχου μας τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου, Εὐδοξία Μα-λα-κούση, τῆς ὁποίας τελέσαμε σή-μερα τό ἐτήσιο μνημόσυνο.

Παράλληλα ὅμως τελοῦμε σήμε-ρα καί τό μνημόσυνο τῶν ἀδίκως τελειωθέντων ἀδελφῶν μας κατὰ τὴ γενοκτονία τοῦ Θρακικοῦ Ἑλ-λη-νισμοῦ. Καί εὐχόμεθα ὁ Θεός νά ἀναπαύσει τίς ψυχές τους ἐν χώρα ζώντων καί ἐμεῖς νά διατη-ροῦμε τὴ

μνήμη τους αιώνια.

